

پنج سال پس از بازگشت طالبان؛ نگرانی از گسترش روابط خارجی با کابل در میانه تشدید سرکوب

رادیو فردا

۱۸ دقیقه پیش

کاروانی از نیروهای امنیتی طالبان در نزدیکی سفارت سابق آمریکا در کابل، همزمان با برگزاری مراسم پنجمین سالگرد بازگشت این گروه به قدرت؛ ۲۴ مرداد ۱۴۰۵

پنج سال پس از بازگشت طالبان به قدرت در افغانستان، همزمان با افزایش تماس‌های دیپلماتیک و اقتصادی شماری از کشورهای منطقه و حتی برخی دولت‌های اروپایی با حکومت این گروه، فعالان حقوق بشر هشدار می‌دهند که عادی‌سازی تدریجی روابط با کابل بدون پیشرفت در زمینه حقوق زنان و دیگر آزادی‌های اساسی می‌تواند فشار بین‌المللی بر طالبان را تضعیف کند.

طالبان روز شنبه ۲۴ مرداد پنجمین سالگرد تسلط دوباره خود بر افغانستان را با برگزاری برنامه‌های رسمی و تبلیغاتی گرامی داشت؛ در حالی که تنها روسیه حکومت این گروه را به رسمیت شناخته است، اما طی ماه‌های اخیر کشورهای بیشتری تماس‌های سیاسی، اقتصادی یا کنسولی خود با کابل را افزایش داده‌اند.

روزنامه گاردین گزارش داده است که هند، قطر، چین، ایران و چند کشور آسیای مرکزی در ماه‌های اخیر میزبان مقام‌های طالبان بوده‌اند یا کانال‌های تازه‌ای برای تماس با این گروه ایجاد کرده‌اند.

روسیه نیز که سال گذشته حکومت طالبان را به رسمیت شناخت، ماه گذشته یک توافق همکاری نظامی با کابل امضا کرد.

اتحادیه اروپا نیز در ماه ژوئن برای نخستین بار از سال ۲۰۲۱ با هیئتی از طالبان در بروکسل درباره بازگرداندن پناهجویان رددیده افغان گفت‌وگو کرد. کمیسیون اروپا این مذاکرات را «فنی» توصیف کرد، اما طالبان آن را گامی تاریخی در مسیر عادی‌سازی روابط کنسولی با کشورهای اروپایی خواند.

به نوشته روزنامه بریتانیایی گاردین، اعضای دیده‌بان حقوق بشر، به این روزنامه گفته‌اند که تماس با طالبان، از جمله برای کمک‌رسانی یا رسیدگی به بحران انسانی، ممکن است ضروری باشد، اما نگرانی اصلی این است که این تماس‌ها بدون یک پیام «منسجم و هماهنگ» درباره لزوم بهبود وضعیت حقوق زنان و حقوق بشر انجام شود.

↓ [لینک مستقیم](#) ✓

↗ [بازکردن در پنجره جدید](#)

این نگرانی‌ها در شرایطی مطرح می‌شود که سازمان ملل در ماه‌های اخیر از ادامه تشدید محدودیت‌ها در افغانستان خبر داده است. زنان از تحصیل در دانشگاه‌ها، بسیاری از مشاغل و حضور در شماری از فضاهای عمومی منع شده‌اند و آموزش دختران پس از پایه ششم همچنان ممنوع است. فعالان، روزنامه‌نگاران و اقلیت‌ها نیز با فشار و سرکوب روبه‌رو هستند.

فیونا فریزر، مدیر حقوق بشر دفتر نمایندگی سازمان ملل در افغانستان، به خبرگزاری فرانسه گفته است افغان‌ها در پنج سال گذشته شاهد «تثبیت محدودیت‌های خفه‌کننده‌ای» بوده‌اند که تقریباً همه جنبه‌های زندگی روزمره و حقوق آنها را دربر گرفته است.

کمیته حفاظت از روزنامه‌نگاران نیز از «سرکوب خشن رسانه‌ها» و بازداشت، ضرب‌وشتم، سانسور و مهاجرت اجباری کارکنان رسانه‌ها انتقاد کرده است.

در همین حال، طالبان «امنیت» را یکی از مهم‌ترین دستاوردهای خود معرفی می‌کند. در مراسم سالگرد در کابل، پرچم‌های طالبان بر خودروها و موتورسیکلت‌ها نصب شده و مقام‌های این گروه از «استقلال» و بهبود امنیت سخن گفتند. شماری از شهروندان نیز کاهش حملات و ناامنی‌های گسترده سال‌های گذشته را تأیید می‌کنند، اما بیکاری، فقر و محدودیت‌های اجتماعی همچنان از مشکلات اصلی کشور است.

رادیو اروپای آزاد/رادیو آزادی در آستانه بازگشت طالبان به قدرت در سال ۲۰۲۱ با شماری از جوانان افغان درباره نگرانی‌ها و برنامه‌هایشان برای آینده گفت‌وگو کرده بود. پیگیری زندگی همین افراد پنج سال بعد نشان می‌دهد که بسیاری از آرزوهای تحصیلی و شغلی آنان تحقق نیافته یا به شدت محدود شده است.

احمد داوود که پیش از بازگشت طالبان قصد داشت کسب‌وکار خیاطی خود را توسعه دهد و طراحی مد بخواند، اکنون در مزرعه خانوادگی در حومه کابل کار می‌کند و پنهانی برای تعداد محدودی از مشتریان زن لباس می‌دوزد. او می‌گوید برنامه‌هایش برای تحصیل، گسترش کار و ازدواج «همه به هم ریخت».

زینب رمز، فارغ‌التحصیل روزنامه‌نگاری، نیز پس از دو سال بیکاری اکنون در یک رادیوی کابل کار می‌کند، اما می‌گوید محدودیت‌ها زنان را ناچار کرده است حتی برای رفتن به سالن زیبایی یا ورزش کردن به فعالیت‌های مخفیانه روی بیاورند.

نسیم کریمی، جوان دیگری که پیش‌تر در فکر کار دولتی و حتی ورود به سیاست بود، می‌گوید جوانان افغانستان «دیگر مثل گذشته رؤیاهای بزرگ ندارند» و خواسته اصلی او اکنون تنها داشتن یک شغل ثابت است.

در کنار تحولات داخلی، دلایل افزایش تماس کشورهای خارجی با طالبان متفاوت است؛ از نگرانی‌های امنیتی و مهاجرت گرفته تا تلاش کشورهای آسیای مرکزی برای دسترسی به مسیرهای تجاری و خطوط لوله و همچنین پذیرش این واقعیت که طالبان دست‌کم در آینده قابل پیش‌بینی از قدرت کنار زده نخواهد شد.

با این حال، منتقدان می‌گویند طالبان هر تماس خارجی را به‌عنوان نشانه‌ای از مشروعیت بین‌المللی خود معرفی می‌کند و بیم آن می‌رود که روند گسترش روابط، بدون شرط‌گذاری مشخص درباره حقوق بشر، به تدریج سیاست انزوای این حکومت را که پس از سال ۲۰۲۱ شکل گرفته بود، از میان ببرد.

بیشتر در این باره:

«آسیای مرکزی دیگر منتظر ثبات در ایران نمی‌ماند»؛
افغانستان و پاکستان به‌جای ایران؟

این مطلب بخشی از:

گزارش‌های خبری

بایگانی

جهان